

РЕШЕНИЕ

№ 525

гр. София, 01.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10713** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.65, ал.4 от Закона за общинската собственост /ЗОС/.

Образувано е по жалбата на С. Н. А. срещу Заповед №РНД20-РД56-245/30.09.2020 г., издадена от кмета на Район „Надежда“-Столична община, с която на основание чл.65, ал.2, вр.ал.1 от ЗОС и чл.34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/ е наредено от жалбоподателя С. А. да се из земе общинско жилище, находящо се в [населено място], район „Надежда“, [жк],[жилищен адрес] вх.“Б“, ет.1, ап.13, който го държи без правно основание.

Наведеното основание за оспорване, предвид подробните изложени в жалбата оплаквания, са за противоречие с материалноправните норми и принципа за пропорционалност-чл.146, т.4 АПК.

С писмения отговор по жалбата, инкорпориран в съпр. писмо по изпращане на адм. преписка на съда, ответникът оспорва основателността на жалбата. Заявява и искане за присъждане на разноски за съдебното производство.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателят, чрез процесуалния си представител-адв.З. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Не депозира писмени бележки в определения му от съда по негово искане срок

Административен съд-София град, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание

чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима.

Налице са положителните условия, съотв.липсват пречките свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл.159 АПК, вр.чл.65, ал.4, изр.1-во ЗОС.

Жалбата е подадена срещу акт, който може да бъде съдебно оспорен съдебен ред и от лице с правен интерес от оспорването, в качеството на неблагоприятно засегнат от акта негов адресат-чл.147, ал.1 от АПК. Спазен е и 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 АПК-заповедта е съобщена на 07.10.10 г. на упълномощения представител на жалбоподателя /л.16 и л.12/, а жалбата е подадена на 21.10.20 г. /л10/.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-кметът на Район „Надежда“-СО, на чиято територия се намира изземваното общинско жилище, в съответствие с разпоредбата на чл.34, ал.1 и чл.65, ал.2 от ЗОС.

С оспорената заповед, на основание чл.65, ал.2, вр.ал.1 от ЗОС и чл.34 от НРУУРОЖТСО, е нередено изземването от жалбоподателя на общинско жилище, находящо се в [населено място], район „Надежда“, [жк],[жилищен адрес] вх.“Б“, ет.1, ап.13, който го държи без правно основание .

Като фактическо основание в заповедта е изложено, че С. Н. А. не черпи настанителни права от Заповед за настаняване № РНД16-РД66-19/06.06.2016 г. на кмета на СО-район „Надежда“, изд. на основание чл.19, ал. 1 НРУУРОЖТСО, респ. не е в договорни правоотношения с административния орган, нито същият е иницирал административно производство за картотекиране по реда на чл.5 и сл. НРУУРОЖТСО.

На основание Заповед № РНД16-РД66-19/06.06.2016 г. на кмета на Столична община-район „Надежда“ настанителни права възникнали единствено за Н. Х. А., настанен в процесното общинско жилище, като едночленно семейство. Въз основа на Договор за наем № РНД16- ДГ66-19/06.06.2016 г., сключен на основание чл.22, ал.1 от НРУУРОЖТСО облигационни правоотношения възникнали между Столична община-район „Надежда“ и Н. Х. А..

Н. Х. А. е припознал на 29.03.2017 г. С. Н. А. / чл.65, ал.2 от Семейния кодекс/, като към момента на припознаването жалбоподателят е с настоящ и постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап.36 и настоящ адрес в[жк], [жилищен адрес].

С молба с вх.№ РНД17-ГР94-2408/14.12.2017г. по описа на Столична община- район „Надежда“, депозирана от наемателя Н. Х. А. е поискано включване в настанителната заповед на С. А.. По повод молбата, с Протокол № 111/04.01.2018 г., комисията по чл.10 от НРУУРОЖТСО изисквала да се представят удостоверение от Агенцията по вписванията, удостоверение от дирекция “Местни данъци и такси“ и удостоверение от 9 РПУ от С. Н. А.. Изисканите документи не били депозирани в администрацията на районната администрация.

С молба с вх.№ РНД20-ГР94-609/10.03.2020 г. по описа на Столична община-район „Надежда“, подадена от адв.Ал.М., в качеството му на пълномощник на С. А. отново било поискано същият да бъде включен в настанителната заповед на Н. А., като било посочено, че С. А. е биологичен син на Н. Х. А. и от момента на раждането си живее с

баща си, който го отглежда и възпитава.

В картотечната преписка на Н. А. с рег.№ 13-23- 1009/06.06.2013 г. по описа на СО-район „Надежда“ обаче в нито една от лично подадените декларации, деклараторът Н. Х. А. не посочвал, че живее със С. А.- в това число Декларации с вх.номера: 13-23-1009/06.06.2013 г.; ЖН 02-24/12.12.2013 г.; ЖН-02-69/19.12.2014 г.; ЖН-02- 48/16.12.2015 г.

Н. Х. А., в качеството си наемател на общинското жилище, настанен като едночленно семейство, спазвайки изискването на чл.5 от НРУУРОЖТСО, е декларирал, че живее сам-съгласно декларации - от 30.12.2016 г.; от 11.12.2018 г.; от 11.12.2019 г. Единствено в Декларация с вх.№ РНД17-ГР00- 71/11.12.2017 г. по описа на СО-район „Надежда“, бил посочен и С. А..

С Протокол № 12/ 02.06.2020 г., комисията по чл.10 от НРУУРОЖТСО било отказано включването на С. Н. А. в настанителната заповед на основание чл.17, ал.1, т.2, вр. с § 1, т.5 от НРУУРОЖТСО.

Н. Х. А. починал на 02.03.2020 г., видно от Акт за смърт № 154/03.03.2020 г., съставен в Столична община-район „Надежда“. В Молба с вх.№ РНД20-ГР94-609/10.03.2020 г. по описа на Столична община-район „Надежда“ умишлено не било посочено настъпването на този правопогасяващ за наемното правоотношение юридически факт-смъртта на наемателя.

Нямало правно основание лице, което няма качеството на наемател след смъртта на единствено черпещия настанителни права наемател в процесното общинско жилище да бъде настанен по административен ред в горепосочения недвижим имот.

С Констативен протокол с изх.№ РНД20-ГР94-1434/17.09.2020 г. на служители на Столична община-район „Надежда“ при извършена от тях служебна проверка на процесния имот се установило, че С. Н. А. не е освободил доброволно общинското жилище.

С писмо с изх.№ РНД20-ГР94-609/3/04.08.2020г. по описа на Столична община-район „Надежда“, връчено на адв.М. М., в качеството му на пълномощник на С. А. на 09.09.2020г., на същия било указано, че в 7-дневен срок от получаване на горе цитираното писмо следва доброволно да освободи общинското жилище, което държи без правно основание, като в противен случай ще се пристъпи към принудителното му изземване по реда на чл.65, ал.1 и ал.2 от ЗОС и чл.34, ал.1 и ал.2 от НРУУРОЖТСО.

Съгласно разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ЗОбС, „общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината“.

За да прецени материалната законосъобразност на оспорваната заповед, съдът следва да проследи наличието на законовите предпоставки, предвидени в чл. 65, ал. 1 от ЗОбС, които са следните: 1. имотът, обект на заповедта за изземване, да е общинска собственост и 2. да е налице една от алтернативно посочените предпоставки: имотът да се владее или държи без основание, да се ползва не по предназначение или нуждата от него да е отпаднала, като в процесния случай, посочената от административния орган хипотеза е първата.

Кумулативното наличие на тези условия поражда правомощието на кмета да приложи административния ред за защита владението на имот - общинска собственост, като разпореди неговото изземване.

По делото е безспорно от фактическа страна наличието на първата предпоставка за издаване на заповедта за изземване, а и собствеността на общината се установява с

приложения в преписката Акт за общинска собственост №72/14.01.1997 г. Спорът страните е относно наличието на втората предпоставка, която несъмнено също е налице, по следните съображения:

От приложените в преписката по издаването на оспорената заповед доказателства, приети по делото, категорично се установяват фактите, възприети от органа в мотивите към заповедта. Следва изрично да се посочи, че в съотв. с изрично указаната му доказателствена тежест с определението за насрочване на делото в открито с.з. /л.125/, жалбоподателят не ангажира и не посочи никакви доказателства за установяването на твърдението си, че от момента на раждането си е живял с Н. Х. А. в процесното жилище, което направи ненужно събирането на доказателства за това дали отговаря на условията по чл.5 от НРУУРОЖТСО, поради което и съдът отхвърли доказателственото искане за тяхното събиране в о.с.з. на 18.01.21 г. на процесуалния му представител по делото.

Действително съгласно чл.20, ал.3 от НРУУРОЖТСО, настанителната заповед има действие за всички членове от семейството /домакинството/ на титуляра по нея. Съдържанието на понятието домакинство е легално определено в § 1, т.2 от ДР на НРУУРОЖТСО- „домакинство“ са съпрузите, ненавършилите пълнолетие низходящи, възходящите и пълнолетните низходящи, които живеят с наемателя, както и братята и сестрите, които не са встъпили в брак.

Действително припознаването е способ за установяването на бащинството с обратна на сила-от момента на раждането на детето.

От доказателствата по преписката, вкл. и тези, чийто автор е Н. Х. А., обаче категорично се установява, че към момента на издаване на настанителната заповед-06.06.16 г., роденият на 03.08.2001 г. жалбоподател не е живеел в едно домакинство със своя родител и наемател на процесното жилище Н. Х. А.. В подкрепа на тази извод са и приложените по делото справки за настоящ и постоянен адрес на жалбоподателя към този момент. Данни за обратното се съдържат единствено в подадената от наемателя Декларация с вх.№ РНД17-ГР00- 71/11.12.2017 г. по описа на СО-район „Надежда“, в която е бил посочен С. А.. Тази декларация, освен че е съставена след възникване на облигационното правоотношение, е изолиран факт, който не се подкрепя от нито едно от останалите доказателства по преписката. За съда изглежда да е вероятно, ако жалбоподателят и Н. Х. А. изобщо са живели заедно в едно домакинство, то това да е било инцидентно и за много кратко време, т.е. при всички случаи жалбоподателят не е изградил личния си и семеен живот в процесното жилище.

За съда изглежда да е вероятно и това жалбоподателят С. А. да се е нанесъл трайно в процесното жилище след смъртта на своя баща с цел да запази жилището за себе си, предвид подадената една седмица след смъртта на наемателя Н. А. молба от пълномощника му, в която този факт е бил „спестен“ /Акт за смърт № 154/03.03.2020 г. и Молба с вх.№ РНД20-ГР94-609/10.03.2020 г./. Този факт обаче не създава валидно наемно правоотношение или друго правно основание да се държи имота, частна общинска собственост.

По тези съображения съдът намира, че установените по делото факти осъществяват приложеното от органа правно основание да нареди изземването процесното жилище-то е общинска собственост и се държи от жалбоподателя без правно основание, като намесата не е непропорционална на преследваната и защитена от закона цел. Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи

/ЕКПЧ/ е подписана и ратифицирана от Република България, и обнародвана, поради което по силата на чл.5, ал.4 от Конституцията тя е част от вътрешното право и има примат при противоречие с норма от националното право. Член 8 от Конвенцията защитава и гарантира правото на личен и семеен живот, на жилище и тайната на кореспонденция. Регламентираните в ал.1 на с.н. права не са абсолютни и те могат да бъдат ограничавани при наличие на предпоставките в ал.2, а именно- ограничението да е предвидено в закона, да е необходимо в едно демократично общество и да преследва една от изброените цели. Член 8 от Конвенцията съдържа материалноправни разпоредби, които следва да се съобразяват от съда при преценката му относно материалноправната законосъобразност на заповедта за изземване на процесното жилище. В случая доказателствата по делото категорично не позволяват формирането на убеждение у съда, че с обжалваната заповед се осъществява намеса в правото на жалбоподателя на личен и семеен живот, и в правото му да ползва необезпокояван жилището си. Не само жилището не е негова собственост, но не се установи по делото и същият да е пребивавал там продължително време, което да направи процесното жилище „негово“ по смисъла на чл.8 от Конвенцията.

Съдът сочи най-сетне и това и това, че РБ е социална и правова държава, съгл. преамбюла на Конституцията. Жалбоподателят е пълнолетен млад човек, който, ако се намира в затруднено финансово положение, може да разчита на подкрепата на държавата, вкл. и за обезпечаването му с жилище. Редът и условията за това, за територията на СО, са регламентирани с чл.5 и сл. НРУУРОЖТСО, но претендираното от него с жалбата до съда материално право-да държи процесното жилище, като след смъртта на своя наследодател бъде включен в издадената приживе в негова полза Заповед за настаняване № РНД16-РД66-19/06.06.2016 г. на кмета на СО-район „Надежда“- не е възникнало.

С оглед на изложеното, неоснователната жалба се отхвърля.

При този изход на спора, правото на разноски е възникнало за ответника -чл.143, ал.4 АПК. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт. Предвид фактическата и правна сложност на спора, който не се отличава от типичната за този вид дела, обстоятелството, че защитата се е изразила единствено в изготвянето на писмен отговор-становище по жалбата, в която основно са преповторени мотивите, вече изложени в оспорената заповед, съдът намира, че справедливият и обоснован размер на юрисконсултско възнаграждение не следва да бъде определен в размер, по-голям от 50 лева /чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание препращащата норма на чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 на ВАС/.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.4 от АПК, Административен съд София – град, II о., 23 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. А. срещу Заповед №РНД20-РД56-245/30.09.2020 г., издадена от кмета на Район „Надежда“-Столична община, с която на основание чл.65, ал.2, вр.ал.1 от ЗОС и чл.34 от НРУУРОЖТСО е наредено от С. А. да се из земе общинско жилище, находящо се в [населено място], район „Надежда“, [жк],[жилищен

адрес] вх.“Б“, ет.1, ап.13, който го държи без правно основание.
ОСЪЖДА С. Н. А., [ЕГН] да заплати на Столична община сумата в размер на 50 /петдесет/ лева, разноски за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: